Hyvästä lintusyksystä on aikaa jo 13 vuotta

ERÄPALSTA

Vuosi 1973 on viimeinen, jolloin Koillismaalla oli kanalintuja todella hyvin. Läänin eteläisemmissä osissa oli lintuja tuolloin erittäin runsaasti vielä muutamia vuosia myöhemminkin, mutta Koillismaalla on kantojen elpymistä odotettu tuloksetta jo 13 vuotta. Vaikka välillä on ollut hieman parempiakin vuosia, näyttää kanalintujen määrä pienentyvän jatkuvasti.

Hyvän käsityksen lintukannoista saa 20 vuotta toimineen Kuontilan Metsästysseura ryn saalistilastoista. Vaikka kysymyksessä on yhden seuran kirjanpito, se pätee melko tarkasti koko Koillismaalla, koska olosuhteet ovat siellä kaikkialla lähes samanlaiset.

Vuonna 1973 oli seuralla metsästysmaita 4 000 hehtaaria ja 27 jäsentä. Viime vuonna maita oli noin 8 500 hehtaaria ja jäsenmäärä 100. Ensinmainittuna vuonna seuran mailla ammuttiin metsoja 59, viime vuonna vastaava luku oli vain 15. Kun otetaan huomioon se, että metsästysmaat ovat vertailuajankohtien välillä yli kaksinkertaistuneet ja metsäkanjien määrä lähes nelinkertaistunut, saadaan oikea kuva riistakantojen kehityksestä.

Kuontilan seurassa ammuttiin vuonna 1973 yli kaksi metsoa jäsentä kohden. Viime vuoden metsosaalistus tulisi jäsenten keskeen tasan jaettuna kullekin vain yksin viidestoista osa metsoa. Saaliit ovat pienentyneet kaikkien kanalintujen osalta samalla tavalla.

Pienristasta jänis on lisääntynyt tuntuvasti, niitä ammuttiin 13 vuotta sitten 36 ja viime vuonna 150. On muistettava kuitenkin, että lumijuoksen vähentyminen on kääntänyt metsästyksen painopisteen entistä voimakkaammin jäniksiin. Viime syksynä jäniksiä tuttiin olevan seuran mailla vähemmän kuin pitkän aikoihin.

Metsästysseurojen saalistilastoja tarkasteltaessa on syytä pitää mielessä se, että riistan säästäminen vaikuttaa saalismääriin. Kun kanalintujen havaittiin vähentyvän, siirrytiin seuroissa välittömästi säästölinjalle. Lintujahtia vähennettiin kantojen turvaamiseksi niin Kuontilassa kuin muuallakin. Jos näin ei tapahtuisi, olisi lintutilanne vielä monin verroin nykyistä surkeampi.

Riistan ruokinta ja hoito yleensä vaikuttavat ratkaisevasti siihen, että lintukannat ovat vielä elinvoimaisia. Tosin hoidon vaikutuksia on vaikea osoittaa käytännössä, mutta jokainen erämies tietää niiden tärkeän merkityksen.

Kuontilan Metsästysseura käytti viime vuonna riistan ruokintaan hieman reilut 2 000 kiloa. Hanhien ruokinta aloitettiin jo 1970-luvun alkupuolella. Aiheesta valmistettua diasarjaa on käytetty opetusmateriaalina lukuisissa metsästysseuroissa ja riistanhoitoyhdistyksissä. Myös yhteistien kettujahtien järjestäjänä seura oli edelläkävijä Koillismaalla, silläensimmäinen yhteisjahti pidettiin jo vuonna 1977.

Pikkupetojen vähentäminen on osa riistanhoitoa ja nykyisin erityisesti villiminkkien määrä huolestuttaa erämiehiä lähes kaikkialla Pohjois-Suomessa. Kuusamoon näitä riistan "vieraita verottajia" alkoi ilmaantua 1970-luvun alussa. Ensimmäiset villiminkit saatiin Kuontilan alueelta vuonna 1971 ja kanta on pyynnistä huolimatta paremminkin lisääntynyt kuin vähentynyt.

VM

Lisäruokinta on omalta osaltaan säilyttänyt lintukantoja. Tässä teeret ruokintapaikalla.

Kirjahylly

Matti Kettunen
Saloilta ja suurilta vesiltä
Karisto 1985

Matti Kettunen on sikäli nuori kirjoittaja, ettei hän voi tarinoissaan kuvin syvällisesti kaivata entisaikojen ertelämään. Pentti Okkosen kuvitus on ammattilaisen työtä.

Kettusen, uutuuden huonoin puoli on sen tavanomaisuus. Parasta teoksessa on kerronnan juoheväisyys, kirjoittaja hallitsee asiansa ja osaa ilmaista sen sujuvasti. Hyvää kirjassa on enemmän kuin huonoa, joten se kipuaa erätaiteen arvoasteikossa kirkkaasti keskivälin paremmalle puolelle.

Novelli Katiskanarua ostamassa osoittaa, että Kettusella on lahjoja satiirisiin tarinoihin. Hän kertoo erittäin nasevasti ongelmista, joihin jopa niinkin tavallisen tavaran kuin nailonnarun ostaja voi suomalaisessa rautakaupassa joutua.

Maailmaa parantamassa on novelli, jossa kirjoittaja tavoistaan poiketen ottaa kantaa kalastuspolitiikkaan, mutta hän tekee sen toisten suulla. Vieraan pilkkimiehen mainailu siitä, että kalat pyydetään nykysin keskenkasvuisina liian tiheillä verkoilla on asia, johon moni lukija varmasti yhtyy.

Teoksen pisin kertomus on kirjoittajan ensimmäisen Tenoreissun kuvaus. Mielestäni juttu on hyvä. Siinä ei ainakaan ylistetä tarpeettomasti pohjoisen lohjoen antelaisuutta. Kettunen osoittaa, että lohen saaminen Tenosta edellyttää yleensä ankaraa puurtamista ja sitkeän tarvitaan vieläkin melkoisesti hyvää onnea.

Teoksen metsästystyötut ovat varsin tavanomaisia. Poikkeukseen tekevät vain ne, joissa kirjoittaja kuvaa nuorten, aloittelevien poikasten pyyntiretkiä. Niissä Kettusen kerronta on paikoin herkkää ja todentuntuista. Samaa on sanottava kirjan erätistä kalajuttuista, joissa pääosassa on pikkupoika.

Matti Kettunen on aika osaava kirjoittaja ja siksi on outoa se huitoilonti, jolla hän käsittelee pohjoiskarjalaista murretta. Vaikka Kettusen alueella ilmeisesti puhutaan juuri hänen esittämänsä kirjakielen ja murteen sekoitusta, ei sitä valitettavasti tarvittaisi kirjan sivuilla. Muun muassa Heikki Turusen tekstit osoittavat, kuinka osvallinen tehokeino onkein käytetty murre kirjassa on

VOITTO MÄNTYNIEMI

Sivistynyttä kiitospäivää

Amerikasta virtaa Eurooppaan – ja kaikkialle maailmaan – kertaa kaikkinaan uskomaton määrä roskaa: Dallasi, Dynastiat, Hitari Ässät, purukumi, Coca Cola ja hampurilaiset lienevät niitä levinneimpiä. Yhdysvallat tunnetaan AIDSin, reaganismin ja huumeiden luvattuna maana.

Kaiken tärkykulttuurin keskellä on vaikea pitää mielessä, että Dallas ei suinkaan ole Amerikan koko kuva, eikä hot dog jokaisen amerikkalaisen lempiruoka. On houkuttelevaa katsoa vaurasta Uutta Maailmaa nirsosti pitkin nenänvartta, mutta kuitenkin se, mitä Amerikasta tiedämme, kertoo jotakin meistä itsestämmekin: amerikkalaiset TV-sarjat pyörivät suomalaisissa ruuduissa vain, koska haluamme niitä katsoa, ja koko amerikkalaisuuden suttuinen pintavaahto käy kaupaksi vain siksi, että juuri sitä ihmiset haluavat ostaa.

On kuitenkin olemassa Sellainenkin ihmiö kuin sivistynyt amerikkalainen – eikä ilmiö ole edes niin harvinainen kuin mieli ehkä tekin kuvitella. Myönnän, että oma käsitykseni voi olla myös hieman puolueellinen.

Tällä kampuksella eivät näy ne, jotka istuvat TV:n edessä T-paita päällä, kaljapurkki kourassa, totesi yliopiston dekaanikin alkomaataisille opiskelijoille.

Kun kerroin amerikkalaiselle opiskelijalle haluavani löytää sen "oikean Amerikan", hän viittasi yliopiston hyvinhoidettuun kampukseen ja vaurauisiin opiskelijoihin ja totesi yksikantaan:

— Hyvänen aika,ei tämä ole Amerikka!

Hänen mukaansa Amerikka löytyy esikaupungeista. Kaikesta päätäen philadelphialaiset ovat samaa mieltä hänen kanssaan ja ovat kaikki lähteneet yksissä tuumin etsimään Amerikkaa: monien muiden suurkaupunkien tavoin Philadelphian keskusta on pääsyyt nuupahtamaan, kun hyvinvoipa keskiluokka on virrannut vehmaisiin esikaupunkeihin ja vienyt verotyyrit mukanaan. Toki pankkipalatsit ja upeat ostoskeskukset ovat paikoillaan Philadelphiassakin, mutta niiden välissä pilkottavat siellä täällä enemmän tai vähemmän autioituneet vanhempien rakennusten julkisivut.

Useita vuosia Philadelphia sai itse asiassa käydä itärannikon rapistuvan suurkaupungin prototyypistä, jona aikana philadelphialaiset onnistuivat tehokkaasti kehittämään itselleen alemmuuskompleksin, joka istuu tukassa. Jopa kaupungin entinen pormestari Rizzo, täysin vakavissaan, sorvasi Philadelphian mainoslauseeksi: Philadelphia – parempi kuin mitä kuulostaa!

Philadelphian muodonmuutos on edennyt ripeästi: keskustaa on siistitty ja siistitään, rikostilastot ovat kaunistuneet ja historiallisen kortteli on julistettu kansallispuistoksi, jonka ylläpidosta vastaa liittovaltion hallitus.

Erityisesti sen jälkeen, kun Wilson Goode ensimmäisenä mustana valittiin Philadelphian pormestariksi, on myös rotuongelma lientynyt – ainakin pätällisin puolin. Viime viikkoina tilanne on kuitenkin huonontunut, ja osaan Länsi-Philadelphiaa julistettiin hätätila ja kokoontumiskielto väkivaltaisten mielenosoitusten välttämiseksi. Noin 40 prosenttia kaupungin väestöstä on mustia.

Yllättävän moni tällä osaa siijoittaa Suomen suurin piirtein paikoilleen Euroopan kartaan, tai edes Eurooppaan — vaihtooppilasvuotenani Kansasissa nimittäin muuan vilpittömän tietämättön tyttölapsi erehtyi luulemaan, että Suomi on USAn osavaltio. Hämmästystävän moni on kuullut myös ETY-kokouksesta ja Helsingistä, mutta Suomen poliittisesta järjestelmästä tiedetään juuri niin vähän kuin huonoimmissa vitseissä ystävilläänkin. Suomettuminen on harvoja Suomeen liittyviä termejä, jotka tällä tuntetaan. Jopa Kiinan kansantasavalta on lähettänyt stipendiaatteja Pennsylvanian yliopistoon, ja usein — tai ainakin silloin tällöin — minut luetaan samaan joukkoon, tietokoneteknologiaa hakemaan tulleeksi itäblokin kasvatukseksi.

28. 11. Amerikka pysähtyi ja istui ruokapöytään kalkkunan ja kurpitsapiirakan ääreen — oli kiitospäivä. 1600-luvulla ensimmäisen pysyvän siirtokunnan perustaneet siirtolaiset päättivät joka vuosi pitää erityisen kiitospäivän sen kunniaksi, että selvisivät ensimmäisistä vaikeista vuosista. Traditio jatkuu yhä, ja pätivä on yksi vuoden tärkeimmistä pyhistä jouluun jälkeen. Perinteinen kiitospäivän koriste on runsaudensarvi, joka symboloi Uuden Maailman rikkauksia.

Vaikken haluaisikaan tärvellä sivistyneistä amerikkalaisista antamaani hyvää kuvaa, en malta olla kertomatta, että yksi viime aikoina minulle osoitumin esitetyistä kysymyksistä on ollut, miten Suomessa vietetään kiitospäivää!

TEEMU RUSKOLA

Kirjoittaja on kotoisin Oulusta ja opiskelee ritperdaalitiina Pennsylvanian yliopistossa Philadelphiassa.

"Anna laulu lahjaksi", toivottavat Kuva- ja Äänitallennetuotantajat näin joulun alla. Vaan mitäpä, kenelleikin antaisi kaa tinä polma. Tässä muutama vinkki kommentoilla varustettuna.

Synttikkapopin ystäville käy lahjaksi Depeche Mode-yhtyeen kootut singlet vuosilta 1981—85. Kokoonnisuotteen ottaen ei bändi ole saanut aikaan alalla kovin merkittävää, mutta muutama tosi hyvä biisi uralle mahtuu ja ne ovat tällä levyllä mukana. Ajan ilmiönä, tässäkin synteitsontuna bändinä yhtye myös puolustanee paikkansa.

Erilaisuutta, tavanomaisista kaavoista poikkeavaa arvostavalle voisi suositella Tom Waitsin Rain Dogs-albumia. Tämän levyn yhteydessä voi painottaa sanojenkirjoittajien ja hyvä. Jos vaikutusta pitää etsiä, niin mieleen tulee Brechtin ja Weilin yhteinen näytämömusiikki. Jotain samanlaista on tässä vierasmaalaisuusmiöineen. Helppoa tämä musiikki ei ole, mutta antoisaa.

Barbra Streisandin ihailijoille joulukti ilmestynyt Broadway-albumi voi olla pettymys. Lähtökohdat tällaisen albumin kokoamiseen ovat luonnollisesti mitä "makeimmat", mutta ehei, tämä tyttö ei laskea halpaan hittikokoelmaan, vaan on valinnut materiaalinsa siitä suomalaisittain tuntemattommasta päästä. Lopputulosta voisi luonnehtia vaikkapa viileän älyllisexsi, kuten usein on luonnehditu Stephen Sondheimin musiikkia, jota tällä levyllä on eniten.

Rytmisistä kokeiluista kiinnostuneille on tarjolla Grace Jonesin kunnianhimoinen "Slave To The Rhythm". Levykokonaisuus muodostaa lopulta erällaisen äänikollaashin äänikokeiluineen, haastattelun palkineen ja karjan lukemisineen. Pari todella vahvaa disco-rautaa vahvistaa lopputulosta ja varsinkin B-puolen kokonaisuus "Save To The Rhythm" on huikea seikkailu tuottamisen ja miksauksen maailmaan.

Tyyliä iltapuhteittensa taustamusiikiksi hakevalle voi suositella Saden uuttuutta "Promise". Taso säilyy läpi levyn korkeana, jos kohta sen hintana on tietty monotoonisuus, samankaltaisuus kappaleissa. Omat huippuhetkensä tälläkin, niistä ainamittakoon vaikka "The Sweetest Taboo".

Ranskalaisen musiikin ystävälle on tarjolla Jean-Jacques Goldmanin "Non Homologue" -lp siksikin, että se on niitä harvoja Suomessa julkaistuja ranskalaisen nykypopin edustajia. Kaiken lisäksi albumi on varsin korkeatasoinen, eikä Ranskan ja Euroopan listoilla näkynyt "Je Marche Seul" ole mielestäni edes levyn parasta antia.

Joulun soundtrackiksi pyrkii ilmeisesti Arkajalat eli The Goo-

Depeche Mode, joulun 1985 antia syntikkapopista kiinnostuneille.

Vinkeitä vinyylisiä joululahjavinkkejä

ROCK POP

nies rainan filmimusiikki (tiedättehän se Spielbergin uusin), mutta hirveän sekava homma tämä on. Tuntuu, että levyn musiikki ja elokuvan katselijat ole yhteisverranolliset, vai lasketaanko sen varaan, että isosiskot/-veli ostaa tämän pienemmille, jotta voi itse kuunnella esmerkiksi Cyndi Lauperin uusinta singleä "Goonies 'R' Good Enough".

Mikäli lahjahankinta on ajatel-

ja Oulun polkia, veljekset Jones.

tu suunnata kokoelmalevyihin, on K—telin tämän joulun tarjonnasta "Black Dance" paras kokoanuus. "Mustatrastsia" löytyy noin kaksi mielenkiintoista raitaa ja Skymusic-LP:n kappalevalikoima jopa levyllä olevien artistien osalta ihmetyttää, onpa sinne pujahtanut mukaan yksi pahoista jäljitelmäkin. Hyvä kun "orginal stars, orginal artist"- logo on hoksattu jättää levystä pois. Suositeltavia ovat lisäksi tuplat "The Best..." ja "Hits 3" ja sitten vielä tämä Wow. Thats's what I Call Music 2.

Ja kotimaisia

Kotimaisten joululahjalevyjen tarkastelun voi aloittaa läheltä, eli kotiseuturakkaille sekä jälkiuudenaallon kannattajille suosittelaan Jallet Jonesin syd4nes debyyttiä. Mukavasti levyllä mennään "postpunkin" merkeissä, eivätkä vanhat tutut viittet Lou Reedin ja Velvet Undergroundiinkaan ole pois suljettuja. Soundit saisivat levyllä olla hieman tervävämpiä, mutta muuten kunnon hoboilijoita nämä Jonesin veljekset. Levy mesiin ja singalong "Uskonto, laskento, lukeminen, laulu ja ...

Sattuuko lahjansaajan syttäri joulunteinoille? Siis kaksi kärpästä yhdellä iskulla eli Sig yhtyeen Purppura. Siinä on tämä synttärilaulu. Sitten siinä niinkuin leijailaan ja tarjotaan kolme sanaa sinnulle ja jos Juha Watt Vainio tuttee miehen, joka on nähnyt Dingon, niin Inkinen on nähnyt Jonnan. Silti Inkinen ja Sig on edelleenkin enemmän sigle- kuin LP-porukka. Kun Inkisen parhaat kootaan joskus samalle leylle, niin siitä tulee kova sana.

Juicen ja Hectorin kannattajille suositellaan uusinta annosta Juicea ja Hectoria. Kumpikaan ei petä kannattajiaan. Juicen pyromaanilevyllä on mukana jälleen pari "mehukasta klassikkoa". Hectorock II jatkaa siitä, mihin Hectorock I:n Hecto-puoli loppui. Mukana on kautta levyn nostalgisia viitteitä Hectorin 20 vuotta kestäneeseen uraan. Tuttu linja jatkuu myös teksteissä: parhaat kappaleet ovat järvalsin jälkeen ja Niin monta demarii...

Y8-yhtyeelle Hakulisen lähtö ei ollutkaan kovin paha, sillä tämän "Myrskyn jälkeen" yhtyeen tyyli muutui niin paljon raskaampaan suuntaan, että paikoilleen jäämistä ei voi puhua.

Edesmenneen Hanoi Rocksyhtyeen faneille voisi tietysti suositella The Best of... -kansiota. Mutta kun sen kama taitaa pääosin olla lähes kaikilla faneilla, niin varauksin voi suositella tätä Andyn "The Cherry Bombz" mini-LP:tä. Varauksin, koska tässä on vain viisi kappaletta, 20 minuuttia musiikia ja kappaleistakin yksi jo Hanoi-ajoilta tuttu. Eka biisissä on hieman itua, muissa ei mitään erikoista. Vaihtoehtona esitänkin harkitavaksi The Smack yhtyeen Rattlesnack Bite LP:tä, joka puree aivan eri malliin kuin esimerkiksi kevässä ilmestynyt maxi Walking On the Wire.

Yliopistossa kirjallisuutta lukevalle isollesiskolle voisi ostaa tämän Susanna "soitinmenoistakin tutun" Haaviston LP:n Huomenna sinä tulet, jossa Susanna tulkitsee Esa Helasvuon säveltyksiä ja tekstipuolesta vastaavat tosivahvat nimet, mm. Edgar Allan Poe, Marja-Leena Mikkola ja Marja-Liisa Vartio. Mainitun pirinä välipalaina joulun aikana varmaan sullekin, ja sehän näissä joululahjalevyissä pitäisi muistaa ottaa huomioon.

MATHEW

Chick Corea vaihtoi levy-yhtiötä

Nykyjazzin suurin kosketinsoittajiin kuuluva Chic Corea on vaihtanut levy-yhtiötä. Uusimman levynsä Corea tekee GRP:lle ja sen levytykset alkavat New Yorkissa 9.12. Levyllä oteva bändi on Suomeen tulleiden tietojen mukaan täysin sähköinen, eli se käyttää vahvistettuja soittimia. Taustabändi koostuu uusista kasvoista, joista tunnetuin tähän mennessä on nuori rumpali David Weeel, jonka soittoa on kuvattu muummuassa "uskomattomaksi mättämiseksi".

(MH)

Pukinkonttiin, kolralle viakuva, kuminen Maggie tai Ronnie. This is humor.

KATUPEILI

Koonnut: Eeva Kauppinen

Ostaisinko lahjan äidille, isälle, ystävälle, lemmikille vai itselleni?

Ei kai Sinulla ole vaikeuksia keksiä mitä antaisit joululahjaksi. Ei varmaan, jos olet hylännyt kokonaan ajatuksen ja nostat kytkintä kohti lämpimämpiä maita.

Harvoin onnistuu kuitenkaan täydellisesti välittämään ostopakotteet. Jostain kummasta syystä joulukeissi ei kaikista hyvistä (?) päätöksistäsi ja lähiseukalaisten kanssa tehdyistä sopimuksista huolimatta suostu unohtamaan Sinuakaan. Pikkupaketteja tippuu pikkujouluista ja kattonakin joulusäkin pohjimmainen on osoitettu juuri Sinulle.

Jos ostohysterian ylenkatsonnasta välittämättä päätät entiseen tapaan ostaa joululahjoja tänäkin vuonna tai teet sen ilman muuta, ei välttämättä tavittae rasittaa omaa pääkän lahjojen miettimisellä. Kauppiaat ja ilyyntiliimat ovat joulupukin pikku apulaisia ja hyvin valmiita auttamaan Sinua lahjan keksimisessä ja valinnassa.

Menepä ostamaan vaikka työpaitaa, niin saat kuulla, että jokainen hypelöimäsi vaatekappale on hyvin kuinka käytännöllinen ja ehdottoman sopiva juuri Sinun tarkoituksseesi. Jos olet niin epäkorrekti, ettet yhdy myyjättäreen ihasteluihin, koska et löydä mieleistäsi, niin seuraavaksi havahdut kerrastohyllyn äärestä kuuntelemasta avuliaan myyjättären vuolasta esittelyä pitsipöksyistä ja -paidoista kompromissivaihtoehtona yöpaidalle.

Useat postimyyntifirmat ovat iskeneet kyntensä lahjan antajan haluun olla seikkailumielinen joululahjaideanikkari, jonka valinnat ovat odottamattomia ja repäiseviä. Firmat tärjöavat mahdollisuuden ostaa joululahjat kuin sian sikiissä. Joululahjapaketin sisältö on antajalle yhtä suuri yllätys kuin saajalle. Jännää, eikö totta.

Erästä firmasta voit tilata pienen tai suuren joulusatikon, joka sisältää "upeita yllätyksiä": LP-levyn, juliisteen, kosmetiikkaa ja "paljon muuta hyödyllistä". Yllätyslaatikon sisällöt on mainoksen mukaan tietenkin lähes puolet arvokkaampi kuin mitä hintaa siitä pyydetään. Tämän tarkempaa tuoteinformaatiota on ilmoituksesta turha kaivella.

Toinen firma taas myy säkillisen yllätyksiä alta tuhat markkaa. 999 markalla saat korvalaopuistereot, kahvinkrittimen, kotiteteokoneen, kahvinkrittimen ja kuusi erivärisiä rannekelloa itsellesi tai lahjaksi käytettäväksi sitvyn kostyymisi kanssa. "Upea joululahjaaskki" tulee tietysti kaupan päälle.

Ilmiö sinänsä on on joululahjojen ostaminen itselleen, mihin on menty, koska antajat ja saajat ovat kyllästyneet joulun jälkeiseen vaihtoruljanssiin. Jouluna on siis lupa tärskätä itsecnsä, ostaa herkullista vatsan täytettä ja helliä minänsä yllätsäviltä, yllellisiltä lahjuksilta.

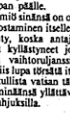

Kotielämeikkän, ainakaan kaupunkiasuntojen urbaanit asukit, eivät tarvitse joulupukinpilviinä kaluita löytääkseen tai nuoleskella tassujaan. Niillekin pukki yleensä pistää tuomisena poskeen riikupuikeitin.

Viikon vinkki kotiranomitsajille ja muille kaiken karvaisten hau-haukkujen ystäville on

Oulu tänään

NÄYTTELYT:

Pohjois-Pohjanmaan museossa Aino Nissisen Joulukukka menneitä vuosikymmeniltä ja Miiä museossa -näyttelyt sekä osa perusnäyttelyä klo 11—16.

Pääkirjaston näyttelytilassa Rauha Kokkosen taidekäsitöitä, lasimaisosaristelu Riitta Berceliin kuvituksia Jaakko Tervon nuortenkirjoihin ja Oulun luonnonystävien yhdistyksen 60-vuotisjuhlanäyttely, ala-aulan viitrineissä Vilivainion ala-asteen ja lastenosastolla Koskelan ala-asteen koululaisten joulupiirustuksia, musiikkiosastolla joulumusiikkia ja kahvinosa vanhoja joululehtiä klo 10—20.

Taidemuseossa Erkki Simulan maalauksia, reliefejä ja installaatioita sekä kuukauden taiteilija Päivi Lempinen klo 11— 18.

Arkkitehtuurin osaston näyttelytilassa Venetsian biennaalliin 1985 valitut suomalaiset työt sekä Kiimingin kukon, pääkirjaston ja vapaa-aikatoimiston arkkitehtuurikilpailu klo 8—17.45. Ravintola Zakuskassa Paavo Tapion näyttely klo 11—23.

ELOKUVAT:

Kaijonkinossa William Richert: Kyltymättömät klo 17 ja 19.

Kirjastotalolla (Pakkalan sali) Rainer Werner Fassbinder: Lola klo 17.30.

MUSIIKKI:

Ravintola Joumiehessä jazzkonsertti klo 21.

MUUT:

Kaupungintalon juhtasalissa professori Päivi Tommilan esitelmä "Oulun sanomalehdistö" klo 19. Esitelmä kuuluu Oulun yliopiston, aikuisopiskelijain ja Pohjois-Suomen historiallisen yhdistyksen järjestämään esitelmäsarjaan "Valkean kaupungin vaiheet".

Taidejoutsessa (Pikkusarentie 13) croquis-piirustusta klo 18.

Oulun runopuhelimessa 037 lukee oululainen esikoiskirjailija Juhani Kellosalo runojaan.